

V zajatí čarodeja Stredomoria

V zajatí čarodeja Stredomoria. Časť prvá - Rescátorové ruže.

PROLOG 1:

„Je veľká škoda,“ uľavila si raz Ellis, „že Rescator odplával navštíviť marockého kráľa. Ten by ťa vykúpil.“

Angelika nadskočila. „Čo by som mala z toho, prejsť z rúk jedného piráta do rúk iného?“

„Bolo by to pro tebe lepšie než byť zatvorená niekde v háreme... Dávam prednosť pirátom,“ tvrdila rozhodne mladá Grékyňa.

„A ten, o ktorom rozprávam, nieje veru taký pán ako tí ostatní. Počúvaj, sestra moja, porozprávam ti príhodu Talianky Lucie, ktorú Mauri zajali na Toskánskom pobreží. Rozprávala mi to, keď som bola na galérach v Alžírsku... jedna žena, čo spoznala Luciu po tom, čo ju Rescator odviezol naspäť do vlasti. U neho, na jeho opevnenom ostrove jedla vyberané jedlá, a to každý deň bonbóny a zahrnul ju láskou.“

Angelika sa nemohla ubrániť smiechu nad naivitou tejto dievčiny.

„Nemám rada ani bonbóny, ani milovanie. Aspoň ne za takýchto podmienok.“

Lenže Lucia ano. V chudobnom Toskánsku sa nikdy dosýta nenajedla. A pretože bola krásna ako bohyňa, čoskoro si zvykla na rozkoš. Bola teda spokojná s bonbónmi aj s milovaním.“

„Čo chceš, já niesom Lucia a nemám rovnaké túžby ako niektoré odalisky.“ Ellis sa zdala sklamaná. Zrazu dostala nový nápad.

„Ešte ti niečo poviem, sestrička. V Kandii raz žila Arménka Mária. V batistane iba ležala na zemi. Erivan, čo riadi dražby, ju musel vziať za vlasy, aby sa jej mohli kupci poďívať do tváre. A napriek tomu že bola krásna ako noc, nikto ju nechcel kvôli tej jej malátnosti kúpiť... Rescator ju kúpil. Odviezol ju ďaleko preč z mesta do svojho paláca na Milose. Zahrnul ju darmi. Ale ani to ju nedokázalo vytrhnúť z letargie. Tak sa Rescator znovu nalodil, a keď sa vrátil, priviezol dve deti, deti Márie Arménky, predanej nejakému Etiopcovi.“

Mladá Grékyňa zrazu vstala, aby na ňu bolo vidieť, a začala predvádzať scénu, ktorú popisovala.

„Keď ich Mária zbadala, zavyla ako zviera. Držala ich v náručí celý deň a nikto sa nesmel priblížiť. Ale večer, keď zaspali, vstala, navoňala sa, vzala si na seba šaty a šperky, ktoré jej Rescator venoval.

Vyšla na terasu a začala pred ním tancovať, aby v ňom vzbudila túžbu. Ach, chápesh, sestrička? Chápesh, čo je to za muža?“

PROLOG 2:

Piráta sa zdal udivený, potom pochopil a vrhol zlobný pohľad na markíza d'Escrainville.

„Nie, u mňa nie sú mačky. Nieje tam nič, čo by vás mohlo desiť alebo sa vám znepáčiť. Sú tam ruže... veľá svetla... a dokorán otvorené okná. (...) Zrazu na ňu padla únava, sladká malátnosť. Zhlboka vzdychla a zavrela oči.

„Ste unavená,“ poznamenal. „U mňa v paláci za mestom budete spať. Už dlho ste sa nevyspala. Lahnete si na terasu tvárou k hviezdám... Môj arabský lekár vám prinesie ukl'udňujúci bylinný čaj a vy budete spať, ako dlho budete chcieť. A budete pritom naslúchať šumeniu mora. A spevu môjho malého pážaťa hudobníka. Páči sa vám taká predstava? Čo si o tom myslíte?“

„Myslím, že nie ste príliš náročný pán,“ zašeptala. V pirátových očiach sa veselo zaiskrilo.

„Možno sa ním jedného dňa stanem. Vaša krása nieje z tých, ktorou je možné dlho pohrdať. Ale nestane sa to bez vášho súhlasu, to vám sľubujem.

Ďaleko sa z Kandie sa nedostali. Plavili sa ešte iba druhý deň keď sa strhla búrka. Ak sa nestane zázrak na vode sa už dlho neudržia. Lode ktoré sa im znenazdajky vynorili v pätách boli dva menšie dvojšťážníky. keď sa však priblížili, utečenci rýchlo pochopili že títo tu celkom iste nebudú ich záchrancovia v núdzi. Zasa piráti! Vzdali sa bez mihnutia oka. Akýkoľvek odpor by bol pri takej presile zbytočný. A utiecť nebolo kam. Všade naokolo iba slaná voda.

O chvíľu už obaja stáli na palube jednej z lodí. Neverili vlastným očiam. Rescator?! Stál tam ako stelesnenie osudu, celý v čiernom. Sen o záchrane sa rozplynul ako mydlová bublina. Angelika smutne pozrela na Savaryho, ktorý nechápavo pokrčil ramenami.

Ale veď keď sa pri ich úteku obzrel smerom dozadu k prístavu, tak predsa horeli skoro všetky väčšie lode. Starček si zamyslene šúchal čelo. Odkiaľ sa ten pirát teda z ničoho nič dostal k týmto dvom? Potom sa mu odrazu rozjasnila tvár, lebo už v duchu začal kuť plány ako by z obávaného piráta vytiahol tajomstvo uhaseného požiaru.

Temná vysoká postava pred nimi zmizla v dverách na zadnom nadpalubí. Nešetrne ich oboch vsotili za ním do menšej kapitánskej kajuty, ktorá sa k legendárnemu dobrodruhovi akosi nehodila. Ten prekliaty pirát musí byť vskutku čarodej. Ešte pred chvíľou ho videli hasiť vlastnú loď a hľa stojí tu pre nimi ako vykonávateľ rozsudku.

Piráť sa medzičasom pohodlne usadil v rozheganom kresle. Hneď sa im aj dostalo vysvetlenia.

- Zdalo by sa celkom logické, i keď ma niekedy paradoxne podozrievajú z opaku, že sa nemôžem naraz plaviť na viacerých lodiach. To však ešte neznamená, že by do mojej flotily patrila iba jedna jediná loď. Kdekoľvek sa pohnem, vždy ma sprevádzajú najmenej dve iné, ktoré sú celý čas v strehu v slušnej vzdialenosti od prístavu. Muž v mojom postavení, by bol veľmi neopatrný, keby sa po vodách Stredomoria pohyboval celkom osamelo.

- Ctení priatelia, dobrodružstvo sa skončilo. Je mi ľúto že vás nemôžem privítať vo svojej vlastnej kajute, ale chvíľku potrvá kým moja loď bude znovu schopná plavby. Po tom čo sa stalo poslednú noc v prístave, pokladám za rozumnejšie nevracať sa do Kandijského prístavu, hocako by nás lákalo pohodlie môjho malého mestského paláca, ktorým tam disponujem. Riadil som sa podľa vetra – a ten mi tentokrát veru bol zasa raz priaznivo naklonený. Fúkal do vás tým správnym smerom.

Poslednú vetu stroskotanci nepochopili. Vymenili si preto začudované

pohľady.

Rescatorové pichľavé oči sa upreli na Angeliku. Vstal, podišiel k nej a premeral si ju od hlavy po päty. Napriek tomu že sa dobre ovládal, bezpochybne sršal hnevom.

- Zdá sa že som k vám predvčerom večer bol až príliš zdvorilý? Chýbajú vám skvelé maniere iných pirátov druhu Mezzo Morte či nášho drahého Escranvilla, že ste sa znovu bez rozmyslu vypravila na výlet, a to ešte v takej orechovej škrupinke? Po tej búrke som už skoro ani nepočítal že vás ešte uvidím živú, hlavne neskoršie keď mi vraveli v čom vás zahliadli odplávať. Nikto ešte nikdy takto nezosmiešnil Rescatora. A on sa napriek všetkému rozbehol za vami aby vám ešte raz zachránil život.

Nedočkal sa žiadnej odpovede. Mladá žena v mokrých šatoch nehybne stála, civela do prázna a drkotala zubami.

- Čo ste urobili s mojim plášťom? Povedal prudko.

- Ne... netuším... Zrejme padol do mora.

Rescator si bez slova vyzliekol ten čo mal na sebe práve teraz a prehodil jej ho cez plecia.

- Môj krajčír z Cadízu bude veru zasa raz oplakávať to čo nazýval svojim vrcholným dielom. Zahundral akoby sám pre seba.

Znovu si sadol a vyložil nohy na truhlicu pri stole. Ju neponúkol aby si sadla, ale vzápätí pochopila že okrem tej truhlice a stoličky na ktorej už sedel on by ani nebolo na čo.

- Robíte mi starosti moja drahá markíza. Nevedeli ste že Rescatorovi sa neuteká? A verte starému ostrieľanému pirátovi: Ak by som vás nebol kúpil ja, bolo by vám ešte oveľa menej do smiechu ako vám je teraz.

Otočil sa späť k jej spoločníkovi ktorého pod ramenami držali dvaja muži z posádky. Spustil naňho arabsky, pretože očividne z istotou vedel že okrem starca a Angeliky nikto s prítomných nebude rozumieť čo mu hovorí:

A vy pane, prestaňte už hrať komédiu a mykať ako ryba na súši. Vaša rozprávka o tom že ste iba nevinný grécky obchodník ktorý je na cestách zo synom by urazila aj inteligenciu mušle prilepenej na skale. Pravdu povediac, mal by som ten váš tenký krk okamžite zavesiť na stožiar pre škody ktoré ste mi spôsobil na mojej krásnej lodi. Avšak, keďže uznávam že ste zajatkyni z nasadením vlastného života chcel pomôcť, rozhodol som sa že vás predbežne nepotrestám.

Starčekovi sa na chvíľu podarilo vyslobodiť z rúk námorníkov a zdvorilo sa uklonil.

- Savary, Savary je moje meno. Som lekárnik s Paríža. Mám tam malý obchodík v ulici Rue du Bourg-Tibourg. A od určitého času som v službách tuto pani markízy.

- Tak teda pán Savary, ďakujte bohu že sa mi podarilo požiar včas uhasiť. A tiež ďakujte Alahovi za to, že vás nemám v úmysle zaviesť naspäť do prístavu, kde by si mohli spočítať dva a dva a potom by vás celkom istotne zlynčovali. Lekárnik sa v rukách pirátových pomocníkov, ktorí ho zasa schmatli, mykal ďalej ako úhor ale voči Rescatorovým argumentom neprotestoval. Títo si totiž spomenuli na to že sa pred požiarom v prístave ponúkol pomôcť pri chystaní rakiet na ohňostroj a teda ho podozrievali a považovali za vysoko nebezpečného.

- Barak Allah. Povedal. Nesnažil sa už viac predstierať že v tom inferne v Kandijskom prístave nemal prsty.

Keďže pochopil že okrem Angeliky a piráta nikto nerozumie rozrečnil sa na obľúbenú tému: Ale to nieje možné! Nikto nedokáže uhasiť grécky oheň! Pracoval som na pokusoch s ním celú večnosť, a môžem vám povedať že je to vskutku nemožnéčím... čím... čím ste to preboha uhasili? Ved' na také niečo ste nemohol byť pripravený ...

Rescator sa obrátil sa k chlapom z posádky a pritom prešiel na akýsi stredomorský dialekt ktorému Angelika moc dobre nerozumela, svetaznalý starý lekárnik však bez problémov.

- Pustite ho už. Tu nemá kam utekať. Ledaže by skočil do vody a my sme ho potom museli vyťahovať harpúnou.

Nevdojak si pripomenula čo jej povedala Ellis: Je to čarodej. S každým sa rozpráva jeho jazykom.

Savary sa uškrnul.

- Oh pane, nemám najmenšiu chuť nechať sa harpúnovať ako veľryba. Pozrite sa na mňa, ved' ani nieto poriadne do čoho zapichnúť. Starček kývol halvou na svoje vychudnuté telo a prátomným sa zazdalo akoby doslova zahrkal kosťami.

Lekárnik ktorý už precestoval pol sveta dpovedal celkom automaticky v Stredomorskom dialekte. Hneď sa však zarazil a prešiel späť na Arabštinu, lebo pochopil že to čo chce povedať nieje pre cudzie uši:

- Pane vy nie ste len tak dáky obyčajný, trochu slávnejší pirát. Vy ste buď čarodej alebo musíte byť veľký učenec.

Ja sa prikláňam k tej druhej verzii. Dodal ešte zo šibalským výrazom,ktorý mu celkom omladil tvár, a sprisahanecky žmurkol.

Veliteľ v ňom spoznal bádavého ducha a pod okrajom masky sa objavil náznak pobaveného úsmevu.

- Nuž možno som mal pri svojich pokusoch o trochu väčšie šťastie ako vy. Odpoveal lakonicky Rescator.

Lekárnikovi sa rozsvietili oči za zahmlenými okuliarmi na ktorých mal po posledných dobrodružstvách prasknuté sklá.

- Veľký učenec! Ja som to tušil, keď som videl ako vašu loď zahalil ten žltý dym. Musel v tom byť dáky, mne zatiaľ bohužiaľ neznámy, alchymistický trik.

Angelika, majúc pocit že táí dvaja na ňu počas svojich rozhovorov celkom zabudli, nevdojak vyslovila to isté čo už povedala pánovi Rochatovi v Kandii:

- Pán Savary je môj poradca a správca a sprevádza ma na cestách.

Pirát si starčeka premeral uštipačným pohľadom.

- Zdá sa že tie cesty boli vskutku zaujímavé. Cez Alžír až do Maroka a potom celú cestu až do Kandie. Ako vidím pani markíza sa bez vás nikde nepohne. Tak teda vážení, cesta pokračuje, a verte tomu že tentokrát vás celkom iste dopraví až do dúpät'a obávaného piráta.

- Znamená to teda ... že mňa tiež? Koktal lekárnik. Mňa tiež, však pane? Starček sa musel veľmi ovládať aby nedával svoju radosť príliš najavo. Ale aspoň v duchu nadšene zajasal.

Angelika po ňom nevraživo fľochla.

Savarymu sa práve v tomto momente pred očami zjavilo ako fatamorgána čo bolo na tom úteku posledný večer také čudné: Zajatkyňa sa veru moc utekať nechcelo. Museli ju k úteku dokonca viackrát pobádať. A teraz sa tu hrá na nešťastnú. Och, on veru nebude mať výčitky svedomia keď sa dostanú na ostrov veľkého čarodeja.

Veľký čarodej akoby chvíľku o niečom uvažoval a potom znovu prehovoril:
- Ďakujte bohu že tuto pani Markíze na vás nepopierateľne dosť záleží, a očividne si želá aby ste ju aj naďalej sprevádzal. Viem že ste ju neopustili už od začiatku jej odysei v Marseille. Tak teda dobre. Nebude sa u mňa cítiť tak osamelo a vy si budete môcť experimentovať s tým vašim múmiom, do ktorého, ako sa mi zdá, ste celkom zamilovaný.

Angelike sa zazdalo že Rescator je akosi dobre informovaný. Tento sa zamyslene poškrabkal po brade a dodal:

A možno dokonca nájdeme aj spôsob ako by ste mohli odpracovať škody ktoré ste mi spôsobil. Celkom určite si budete rozumieť s mojim arabským priateľom, ktorý je u mňa na ostrove na vlastnú žiadosť už dlhšiu dobu hosťom a tiež je celkom fascinovaný experimentami s tou horľavinou. Dalo by sa povedať že je lekárom, lekárnikom, vedcom a filozofom v jednej osobe.

Kým sa nerozhodnem inak, budete pod jeho dohľadom.

Starčekovi sa oči rozžiarili ešte viac a bez okolkov pokračoval v načatej téme ktorá sa mu práve teraz zdala najdôležitejšou na svete. A to spôsobom ako by už bol členom výskumného tímu veľkomožného pána Rescátora.

- Samozrejme nejde tu iba o ten oheň... ale aj o iné veci... nemyslíte že s tým falošným olovom ste jedinýto už tu bolo aj dávnejšie ...prezeral som si to na lodi jedného z vašich nádeníkov. Týždeň som potom vyzeral ako mulat. Vyrobiť zo striebra tie nevábne hrudy v tom by som možno ešte problém nevidel. Ale dostať ho s nich naspäť.... to musí byť iná prácička. Ale nemusíte mať obavy, ak som aj v týchto oblastiach nedospel celkom k cieľu, sú oblasti v ktorých sa vskutku vyznám ... napríklad v jedoch. V tých sa vyznám ako málokto. Jedy a protijedy som študoval celý život.

Pirát si ho prezeral od hlavy po päty a Angelika mala pocit že sa celkom dobre baví. V každom prípade sa mu nálada rapídne zlepšila.

- Zostáva nám teda len dúfať, že sa nás pri najbližšej príležitosti nepokúsíte niečím otráviť.

Starý mužiček doslova nadskočil:

- Božechráň pane. Pani Angelika istotne pochopí že donekonečna sa proti veterným mylnom bojovať nedá. Som už príliš starý Sancho Pancho. Viem že vy k nej zlý nebudete. Bude mi ct'ou pracovať pre takého veľkého vedca ako ste vy.

Tentokrát nadskočila Angelika. Aj ty brutus. Pomyslela si.

Dobre teda. Povedal Rescator. Ako som ten oheň uhasil však zatiaľ zostane mojim tajomstvom. A moje „záhadné“ náklady tiež. Pred mojimi chlapmi sa radšej robte najhlúpejší ako je len možné. Dobre viete že vás podozrievajú. Keďže sa budeme plaviť prinajmenšom jeden deň, nateraz preberieme vaše ubytovanie.

- O mňa si žiadne starosti nerobte. Ja sa vyspím aj na podlahe s kozami.

Povedal starček vo vynikajúcej nálade. Bol ochotný znášať hocičo, len aby mohol zostať v blízkosti „Veľkého mága“ ako ho už v duchu začal prezývať.

- Obávam sa že tu na lodi žiadne nemáme. Teda sa budete musieť uspokojiť s podlahou niektorej kajuty, lebo nikto s mojich ľudí by mi neodpustil ak by vám mal prepustiť svoju posteľ. Som si však istý že na mojom ostrove by ste hoci aj rok mohol každú noc spať z jednou kozou, bez toho aby to čo len jeden krát bola tá istá. A napokon, možno vám pani Markíza ponúkne tú jej. Oznamím vám ako to dopadlo

Mladá žena sa nervózne zasmiala a Rescator si ju premeral pohľadom.
- Že som tým nemyslel posteľ, ani kozu, ale tú dlážku v kajute, sa rozumie samo o sebe.

Vás nateraz poprosím aby ste počkal vonku.

Piráť ho prepustil pohybom ruky. Starček vypochoďoval z kajuty, a spolu s ním aj hliadky, žďuchajúc Savaryho pred sebou. Akiste im nešlo do hlavy prečo toho nehodného tvora vôbec brali na palubu, a neprenechali ho v rozbitej bárke vlastnému osudu. Ale im neprináleží veľa premýšľať.

Rozhodnutia ich pána boli odjakživa známe svojou nevyspytateľnosťou, ktorej zákonitá logika sa im samotným zjavovala až po čase. Ak vôbec. Preto sa neodvážili reptať a bezvýhradne sa podvoľovali autorite ich pána.

Mladú ženu mimovoľne napadlo že piráti a šľachtici majú podobný zvyk. Keď sú na cestách a nieto iného riešenia, ich služobníctvo často spáva na dlážke pri nohách postele, aby bolo neustále k dispozícii. Až na to že zo Savaryho lokaj či komorná celkom určite nebude.

V kajute zostali sami. Čierna maskovaná hlava sa otočila k nej. A teraz k vám pani:

Budete si chvíľku musieť počkať kým vám pripraví aspoň provizórne ubytovanie. Vidím že ste premrznutá a unavená a preto nemám v úmysle vás teraz ešte trápiť. Napriek nevďaku ktorým ste sa mi odvdáčila, vás ešte stále pokladám za svojho host'a.

Hlas ktorý to hovoril bol oveľa miernejší ako na začiatku.

- Vďakabohu som vás dohonil včas, skôr ako vás z vody stihol vyloviť niekto kto by vás odviezol rovno do niektorého z háremov. Či tá vaša mánia neustále utekať nepozná konca?

- Pane, nazdávam sa že povinnosťou každej zajatkyne by malo byť aspoň sa pokúsiť o útek. A napokon, vy sa ma azda nechystáte strčiť do svojho vlastného háremu?

Čierny muž sa pod maskou pridusene zasmial a pobavene skonštatoval:

- Spomínam si že v Batistane ste nebola taká výrečná ako dnes.

- Nestihla som byť. Vrátila mu chladnokrvne úder.

Horúčkovite uvažovala: Určite nepatrí pod mocnosti polmesiaca. Po tom čo jej v Kandii pripomínal aby si zachovala hrdosť a nezačala roniť slzy rovno tam na očiach chlípňikov z trhu otrokov, a apeloval na to že je vnučka križiakov, vedela takmer s istotou že je kresťan. Mohamedán či Renegát by jej toto nikdy nepripomínal.

- Vidím že som vás zasa raz podcenil. Už takmer uvädnutá ruža z batistanu, nielen že znovu zdvihla svoju hlávku ale jej stihli narásť aj nové, ešte pichľavejšie ostne. Ej veru, mal som dobre počúvať keď ma môj priateľ Mulej varoval.

Angelike to vrelo v hlave:

- A hľa už zasa hovorí ako pravý nefalšovaný Orientálec. A vôbec, mohol by mať Mulej priateľa kresťana? Žiadny muž na svete jej neprišiel záhadnejší ako tento tu. Striedavo ju rozčuľoval a fascinoval. Keby len bola pozornejšie počúvala Grékyňu Ellis keď jej počas ich dlhej plavby rozprávala tisíc a jedna príhod o ňom a o všetkých tých jeho odaliskách.

Unavene si prešla rukou po čele. Súrne si potrebovala oddýchnuť Koľko to ešte bude trvať kým jej pripraví tú sľubovanú kajutu?

Čarodej Stredomoria zdvihol ruku vo veľkodušnom geste a pokračoval ako by jej čítal myšlienky:

- Nemáte sa čoho obávať. Napriek všetkým legendám čo sa o mne rozprávajú, si v mojom paláci nepestujem hárem, a potom, dal som vám slovo, ak si ešte spomínate na náš rozhovor v batistane.

Nie ste mojou zajatkyňou v zmysle toho slova. Budete do konca leta mojim hosťom. Jedno jediné leto! Myslím že to ste mi dlžná. Okrem toho že som za vás zaplatil cenu jednej posádky aj z loďou, váš učený Marabut mi na Morskom orlovi natropil škody za najmenej ďalších 3 tisíc piastrov.

- Ak potom ešte stále budete chcieť odísť, ste voľná. Doplnil ešte.

Keďže to nijako nekomentovala, na zmyselných perách piráta sa zjavil sarkastický úsmev a dodal:

- Väčšina žien ktoré som kúpil a strávili u mňa na ostrove určitý čas, ma prosíkala aby mohli zostať.

- Pravdupovediac, všetky. Dodal sebavedomo a provokačne.

Ale ja na také zábavky ako hárem nemám moc času, čiže som niektorým z nich musel darovať slobodu aj proti ich vôli. Korunoval to celé ešte týmto bezstarostným vyhlásením.

V Angelike to len tak vrelo: Och.... vari sa len nepovažuje za takého neodolateľného.

- To ja vám môžem už dopredu sľúbiť, ba i odprisahať, že u vás celkom určite zostávať nemienim.

Mladej žene neušiel ironický záblesk v čiernych očiach pod maskou.

- O tom sa ešte porozprávame na konci leta. Nonšalatne sa pohrával s nádhernými zlatými hodinami na retiazke ktoré vylovil kdesi spod svojho kabátca. Všimla si že ich púzdro bolo zdobené ornamentmi plnými drahokamov. Také honosné nemal azda ani sám francúzsky kráľ.

- Nikdy nehovorte studnička s teba piť nebudem,vyceril na ňu svoje dokonale biele zuby.

Angelike sa vohnala červeň do tváre: Ak dúfate že by som dobrovoľne zostala v tom vašom dúpätí, dlhšie ako bude potrebné, to vám už dopredu môžem povedať že si robíte zbytočné zarazila sa v prostriedku vety a už iba potichu dodala posledné slovo: nádeje.

Tento jej výbuch jej nevdojak pripomenul jednu starú, dávno zabudnutú scénu vtedy ešte bola mladá a nevinná.. plná nádejí a očakávaní.... zdalo sa jej ako keby to boli spomienky na život celkom niekoho iného. Ach, prečo sa len týmto starým veciam uráčilo sa jej pripomínať práve v takejto nevhodnej chvíli ?

..... a okrem toho, ešte ste to moje „dúpä“ vôbec nevidela. Myslím že sa vám u mňa bude páčiť.

Dokončil ten neznesiteľný chlap svoju, ňou prerušenú, vetu.

A čo presne odo mňa očakávate?

- Nič, okrem toho že my budete robiť spoločnosť.

- Spoločnosť pri čom?

Rescátor sa veselo rozosmial: Nuž ak myslíte na moju posteľ, samozrejme nepoviem nie ak by ste mala záujem.

Angelika znovu očervenela až po korienky vlasov. Čo si to ten odporný pirát predstavuje. Najskôr sa hrá na zdvorilého, a potom ju zasa úráža.

- Vidím pane že ste doposiaľ mali do činenia iba s odaliskami, ktoré sa zrejme

nemohli dočkať skončiť vo vašej posteli. Ja však k takým ženám nepatrím. Mňa si nekúpte zlatom ani darmi, ktorými ste tie ženštiny podľa rozprávačiek čo kolujú po celom Stredomorí zahŕňal. Nekúpil si ma napokon ani samotný kráľ Francie...

Angelika sama nechápala prečo ho takto provokuje. Bolo tu niečo.. aj keď bol najnemožnejší a najzdvorilejší zo všetkých mužov mimo zákona ktorých kedy stretla .. niečo nedefinovateľné čo ju na tom pirátovi nesmierne dráždilo.

- Ach kráľ... Nuž porozprávajme sa o kráľovi pani du Plessis ...

Angelike odrazu blysko hlavou: Spôsob akým to jej priezvisko vyslovoval, ten chlap musí byť Francúz... Ved' či aj ten jeho pobočník, ten kapitán Jason, vôbec nepoprel že pochádza z ich krajiny keď prišiel vyjednávať z Vivonnom na palubu galéry?

V tom si uvedomila že odkedy vyplávala z Marseille striedavo „odhalila“ že Rescator musí byť istotne Maur, Kresťan, Renegát, Španiel , Turek, Talian Arab aj Francúz. Takže je na tom ako všetci ostatní, ktorí sa darmo snažia odhaliť identitu tejto výstrednej osobnosti. Mala pocit že jej praskne hlava.

Nuž počul som niečo o tom.... preto som si nemyslel že by bol až tak dobrý nápad žiadať ho teraz o pomoc. Myslím že by vám dal draho zaplatiť poníženie za ktoré sa mu za chrbtom smeje pol Francie, ba čo vlastne pol Európy. Ved' viete ako sa klebety rýchlo dostávajú z jedného konca Európy na druhý.

- A kde ste to všetko počul? Rozprávate akoby ste sa práve vrátili z Versailles. Alebo sa takéto veci preberajú na pirátskych kongresoch? Pýtala sa posmešne, dávajúc mu jednoznačne najavo že nepatrí do jej sveta.

- Vy ste ešte nepočula že vo Francii je na vás vydaný zatýkač? U mňa v paláci si môžete aspoň čiastočne dohoniť zameškané. Disponujem takmer všetkými vydiami Gazette de France za posledných pár rokov.

- Pane, myslím že vám neprináleží posudzovať pomery u dvora kráľa slnko ani rozhodnutia kráľa.

- Ach? Vari už treba na to mať zvláštne povolenie? Ironizoval čierny muž. Že by už bol pán Colbert zreglementoval aj to o čom sa smie hovoriť? Že by sa už chystali nové dane podľa počtu slov vyslovených za minútu a prirážky podľa povoleného obsahu? Samozrejme, treba sa vynásť, aby tí darmožráči u dvora mali čo rozhadzovať....

- Ste..ste obyčajný pirát.... čo vy viete o živote pri dvore?

- A čo vy viete o mne milá pani?

Je to Francúz, určite je to Francúz, teraz si bola takmer istá.

Šlachtic či pirát. Je v tom naozaj taký veľký rozdiel?

Rukou si podložil bradu akoby uvažoval sám pre seba.

- Chýbajú vám dobré maniere môjho priateľa Escranvila? Pokiaľ viem bol to jeden z vašich. Teda šlachtic. Naposledy som ho zahliadol na Kandijskom pobreží ako si trhal vlasy, kým sledoval jeho horiaci, potápajúci sa Hermes, na ktorom už mal naloženú aj truhlicu s peniazmi ktorú za vás dostal.

Jeho chrapľavý smiech jej drásal už aj tak ubolenú hlavu. Priložila si dlane na spánky.

Pirát sa chrapľavo zasmial pri spomienke na ten tragikomický obraz z Kandijskeho prístavu.

Nemal som chuť ani čas hasiť ešte aj tú jeho kocábku. Napokon dostal to čo si aj zaslúžil.

Oči v ktorých ešte pred chvíľou ihrali veselé iskričky sa odrazu pod maskou nebezpečne blýskali:

- Pôvodne som mal v pláne nechať ho zožrať tým jeho prekliatym mačkám, ale osud ktorý si sám svojimi činmi vyprovokoval ma v rozsudku predbehol. Nemám porozumenie pre hulvátov postrádajúcich čo len štipec úcty k ženám a žiadne zľutovanie. Spýtajte sa koho chcete. Tituly nikoho automaticky kultivovaným či šľachtným nerobia.

Ja sa k ženám veru chovám úctivejšie ako tí vaši vymašličkovaní papagáji od dvora.

Bola to tvrdá kritika. A ona dobre vedela že aj pravdivá. Nevdojak jej blyslo hlavou čo kedysi vravel Joffrey na kráľovskej svadbe: Že by súrne bolo potreba znovu scivilizovať dvorské spôsoby.

Napokon prišlo vyslobodene v podobe počerného chlapíka s posádky, úctivo oznamujúceho že kajuta je pripravená.

V kabíne ktorú im prideliť bola atmosféra tak husto nabitá ich urazenosťou a hnevom že by sa dala krájať na zákusky.

Angelika urazene mlčala, ľahla si oblečená ako bola na posteľ čelom k stene. Savary, ktorý musel mrznúť vonku kým sa ona , vari celkom zámerne nekonečne dlho, prezliekala do mužských ale suchých šiat, sa zimomraveno schúlil v kúte na zemi na malom koberčeku a hundral si popod nos čosi o ženskej nevďačnosti.

Napokon to malý mužíček nevydržal a spustil svoj monológ, hoci pri tom z protestu tiež zostal otočený chrbtom.

- Moja drahá, nešpúl'te celý čas tak urazene tie vaše pekné ústa. Ved' som pre vás už nejdenný raz riskoval svoj život. Ale teraz keď v Stredomorí každý vie že ste JEHO majetkom, hocako by sme utekali, ďaleko by sme nedošli. Takáto stratégia s ním nikdy fungovať nebude, hocako by sme sa snažili.

Ja vám však teraz poviem niečo iné: V tom človeku, hocikto sa za tou maskou skrýva, som spoznal a odhalil veľkorysé srdce. A preto vám vravím iba jedno: Z rúk tohto muža sa dá dostať jediným spôsobom – a útek to veru pani moja krásna nieje.

Odmlčal sa, a keď sa mu nedostalo žiadnej odozvy odkašľal si a pokračoval:

- Vari ste si nevšimla ako veľkoryso upustil od môjho potrestania, pretože uznal že som sa vám snažil pomôcť? A to napriek tomu že ste ho stála 35 tisíc piastrov a ja som mu zničil jeho milovanú loď, a podľa jeho vlastných slov nikto ešte nikdy takto nezosmiešnil Rescatora?

- Viete čo to vôbec znamená? Ten človek je schopný akejkol'vek veľkorysosti.... na chvíľu sa zarazil akoby nad niečím intenzívne uvažoval...

- Teda aby som to upresnil, lepšie povedané takej veľkorysosti ktorej je schopný iba skutočný šľachtic.... a ja vám vravím že je od nás , z Francie a musí byť vysokého rodu ...netuším čo ho primälo stať sa tým čím je teraz... ale jedno viem z istotou: Ten človek je vysoko vzdelaný a nieje to žiadny hulvát, čo je u piráta v Stredomorí skôr nevhodné a šokujúce, a istotne to irituje všetkých čo s ním majú do činenia.

Angelike sa z neznámych dôvodov pri tomto konštatovaní divo rozbúchalo srdce. Nevdojak sa automaticky na posteli pretočila smerom k nemu.

Starček, ktorému tento jej pohyb neušiel sa posadil, celý zamotaný vo akejsi starej huňatej deke čo mu boli prideliť, a teraz keď už si bol celkom istý že ho počúvajú, pokračoval vo svojich litániách:

Čiže ako vidíte všetko záleží len a len na vás. Teda hlavu hore moja krásna.

Podľa toho čo sa o ňom po Stredomorí hovorí...nebola by ste ani prvá ani posledná ktorej by po určitom čase daroval slobodu. A to ešte máte aj výhodu, že ste celkom určite sto krát krajšia, múdrejšia a šikovnejšia ako boli tie ostatné Polichotil jej na záver, čím na jej perách vymámil aspoň náznak úsmevu.

- Dobrú noc pán Savary. A ďakujem. Zašepkala.

Netrvalo dlho a s kúta v ktorom ležal sa ozvalo sa spokojné chrápanie. Ona sama sa však potom ešte dlho prevažovala na lehátku, hoci jej prišlo v celku pohodlné. Akiste pôvodne patrilo niekomu z vyšších členov posádky. Srdce jej nervózne búchalo a napriek veľkej únave a prebdenej minulej noci a bola príliš rozrušená na to aby okamžite zaspala. O to viac že bolo iba krátko po poludní. Tak sa prevažovala z boka na bok a uvažovala o tom prečo ju chce ten neokrôchaný pirát stoj čo stoj držať u seba celé leto. A tiež sa snažila vybaviť si všetko čo jej o ňom rozprávala Ellis a iné ženy v Kandijskom batistane.

- Ale veď ona ešte využije jeho mánie zachraňovať zúfalé ženštiny! Povedala si napokon skôr ako predsa len zaspala tvrdým spánkom.

Keď sa pod dlhom výdatnom spánku zobudila ešte bola tma ako v rohu. Tak sa teda iba potme ešte hodnú chvíľu prevažovala v posteli.

Teraz už konečne svitalo. Prehodila si cez ramená huňatý hrubý šál ktorý jej z vecami na prezlečenie včera jej nový pán nechal poslať za výmenu za svoj plášť, akiste nechcel prísť ešte aj o druhý, a vyšla na palubu. V diaľke sa črtala pevnina. Či ten čarodej nevrazil že ak ten priaznivý vietor neustane a nestane sa niečo nepredvídané, popoludní už budú popíjať kávu v jeho paláci?

Na obzore sa od vodnej hladiny v nejasnom obraze odrážali ďalšie dve lode.

Jedna z nich bola veľká ako tá čo mu boli podpálili v Kandii. Zdalo sa že väčšia sa nehýbe, kým menšia sa k nim približovala.

Takže to znamenali tie signalizačné svetlá veľkých lampášov čo si tesne pred úsvitom lode vymieňali s kýmsi neviditeľným v diaľke. Prichádzajú im zrejme naproti. Či netvrdil že idú na JEHO ostrov? Áno, teraz si spomína, aj malá Ellis jej hovorila že vlastní akýsi opevnený ostrov.

Z myšlienok ju vytrhla teplá ruka na jej ramene. Vynoril sa za ňou z polotieňa ako duch.

- Dovolíte ma pozvať vás na raňajky?

Keďže sa nehýbala ale uprene sa dívala na jeho ruku, teraz položenú na zdobenej balustráde plavidla, posúril ju:

- No tak poďte, tu vonku je dnes ráno chladno a šálka kávy vás zahreje.

Pravda, trochu ma mrzí že vám nemôžem ponúknuť tú moju v mojej vlastnej kajute.

Galantne nastavil svoje rameno a viedol si ju ku kajute kde ju včera privítal spolu z jej spoločníkom.

Po skromných raňajkách, pri ktorých si mohli vybrať medzi nevábnyim čajom a nevábnuu zbrndou prezentovanou ako káva, istotne iba s provizórnych zásob členov posádky, ktorí neboli ani len zďaleka tak priberčiví ako ich pán a istotne aj dávali prednosť pálenke či vínu, si všimla že vonku je už celkom svetlo.

Keď odchádzala z kajuty čo jej poslednú noc poslúžila ako spálňa, Savary ešte ostošesť chrápal schúlený na koberčeku na dlážke prikrytý starou dekou. Teraz už čulo pobehoval po palube, ostro sledovaný pohľadmi celej posádky, očividne sa obávajúcej aby ho azda nenapadlo podpáliť ešte aj túto loď.

- Všade po Stredomorí boli veľké diskusie kde asi má ten obávaný Rescator svoju centrálu. Šepkal jej vzrušene do ucha, keď ju objavil stáť pri zábradlí v strednej časti lode.

- Vyhral som stávkou. Ja som vždy hovoril že to bude Milo, a tipoval som na to už včera večer keď som sa díval na nočnú oblohu. Starý učenec dokázal za pomoci ošúchného kompasu ktorý vyčaroval z vrecka a pozície hviezd určiť ktorým smerom sa plavia. A tiež som si istý že to nieje žiadny Saracén či Renegát. Angelika si spomenula že už na Escrainvillovej lodi, keď chodil česať capov z ostrova na ostrov, vysvetlil Angelike že i keď pod správou Osmanskej ríše, majú tu určitú autonómiu a miestni obyvatelia sa nemusia stať renegátmi ale môžu praktizovať svoju vlastnú vieru.

A uvidíte, že ani v tom druhom som sa nemýlil: Ja vám hovorím že je to Francúz. A celkom určite žiadny sedliak ale z vysokého rodu.

Bol trochu sklamaný že sa ho nespýtala s kým sa to vôbec stavil. Videl však že je zasnívaná, tak ju tam nechal stáť a šiel svojou cestou.

Už bolo aj oveľa teplejšie, a mladá žena s plných pľúc nasávala čerstvý vzduch voňajúci rybacinou a soľou. Bolesti hlavy zmizli akoby švihnutím čarovného prútika.

Rescator ju pozval aby si stala vedľa neho na vyvýšenú časť lode v zadnom nadpalubí pri kormidle. Dnes ráno mal nepopierateľne skvelú náladu.

- Moji muži nám už prichádzajú naproti. O chvíľu budeme prestupovať.

Ospravedlňujem sa za tú žbrndu ktorú sme pili na raňajky.

- Niet sa začo ospravedlňovať pane. Povedala Angelika pretože mala vrodenný zmysel pre spravodlivosť. Je mi nad slnko jasnejšie že sa vaši chlapi podelili o všetko, čo mohli: O odev, o miesto na spanie a tiež o raňajky.

- Nebude to už dlho trvať kým si dáme pravú prvotriednu tureckú kávu u mňa v paláci.

Prichádzia loď ich šikovne zahákovala a po drevenom mostíku prešli na plavidlo ktoré sa oveľa viacej hodilo k okázalému pánovi týchto miest. Bolo to krásne plavidlo, tiež dvojstážnik, dosť malý, ale zato celý z tmavého exotického dreva a bohato ale vkusne zdobený.

- Toto plavidlo nieje určené na dlhšie vzdialenosti. Mám ho viac či menej pre svoje potešenie. Je to čosi ako môj miestny vodný koč madam. Povedal jej pirát a zuby v čiernej briadke sa mu v úsmeve blýskali na slnku rovnako ako jeho neodmysliteľná maska. Dnes sa zdal byť nanajvýš spokojný sám zo sebou.

Ale kde je pán Savary? Spomenula si odrazu.

- Toho uvidíte neskôršie. Vylodí sa v hlavnom prístave

Dve lode ktorými sa doplavili sa od nich oddelili a zamierili tiež k ostrovu ale opačným smerom.

- Idú do hlavného prístavu pod pevnosťou. Odpovedal Rescator na jej nevyslovenú otázku. Môj palác je na tichšom mieste. Až neskôršie spoznáte celý môj ostrov, myslím že ľahko pochopíte prečo som si to miesto vybral. Včera sa dozvedela že Savaryho syna, Vassosa Mikolesa a jeho strýka, ich ženy a deti, ktoré sa pôvodne tiež pridali k výprave sa plavia na druhej lodi. Čo s nimi vôbec bude Rescator ešte nerozhodol, chystá sa o tom porozprávať

zo Savarym.

Čím viacej sa približovali k ostrovu tým menej Angelika obdivovala honosné plavidlo a nechala sa celkom unášať nádherou neustále sa striedajúcich farieb členeného pobrežia. Niečim to tu pripomínalo bájne pestrofarebné krajiny zo starých povestí.

Lode ktorými sa sem doplavili zmizli v zálive a oni oboplávali ostrov z ľavej strany.

– Víťajte v kráľovstve Čarodeja Stredomoria, madam.

Rescator je podal ďalekohľad.

- Vidíte, tamto hore, to je môj palác. Natiahol ruku smerom k pobrežiu.

Mnoho je takých čo by ho radi uvideli, ale málokomu sa to podarí.

Všimla si že medzičasom si už zasa natiahol rukavice z jemnej kože. Na malý moment začala uvažovať o tom prečo jej predtým tá ruka bez rukavice prišla tak dôverne známa, ale o chvíľu jej to už zasa vyfučalo z hlavy. Naskytol sa jej pohľad vyrazajúci dych.

Palác, ktorého biele múry sa perleťovo leskli na kamenistom vršku zvažujúc sa k moru sa na tomto mieste zdal zhmotnením snovej fantázie.

Majestátne a pyšne sa čnel na vrcholku skalného masívu lesknúceho sa vo všetkých odtieňoch ružovej a červenej. Ktorýsi z námorníkov pred chvíľou vystrelil signálnu raketu. Pravdepodobne dával niekomu znamenie že pán sa už blíži aby bolo všetko nachystané tak ako sa patrí.

Kížala ďalekohľadom z miesta na miesto. Všimla si že strmé schody vytesané do skaliska na najpríkrejšom mieste pokračovali povrazovým rebríkom.

- Hádám sa len nebudeme štverať tade hore? Pomyslela si zhrozená keď zbadala že sa plavia smerom k pevnine.

Oni však minuli malú pláž pod schodiskom s povrazmi bez povšimnutia a plavili sa ďalej popri pobreží až kým nezakotvili neďaleko pláže s ružovkastým pieskom. Vlastný čln loď do vody nespúšťala. Zrejme sa ponáhľala znovu odplávať. Prišla po nich malá loďka s pobrežia.

Kúsok od pláže, na malej vyvýšenine už na nich čakali kone.

- Viem že ste dobrá jazdkyňa povedal pirát, podávajúc jej opraty.

Hľadiac na prekvapený výraz v tvári mladej ženy z jemným úsmevom an perách dodal:

Myslím že tu na vás celý čas čakala. Rovnako ako jej pán.

Povedal a ukázal na kobylu šedo-bielej farby ktorá sa nápadne podobala jej Ceres.

K vašim službám pani markíza.

Zakrúžil širákom až sa perá takmer dotkli zeme a vystrúhal v celku elegantnú poklonu.

- Pánske sedlo. Usmiala sa mladá žena v duchu a blahorečila náhode že jej včera pirát poslal mužský odev. Ale bolo u toho výstredného chlapa vôbec niečo prenechané náhode?

Bola si takmer istá že ak by sa snažil, našlo by sa aj sedlo dámske. Pomohol jej vyšvihnúť sa hore. Žiadna zajatkyňa na svete sa ešte necítila slobodnejšia ako práve ona v tejto chvíli. On sám vysadol na mohutného arabského koňa takmer čiernej farby. Pokušenie pustiť sa tryskom a pirátovi ufujazdiť bolo veľké. A jej bolo nad slnko jasnejšie že aj on to vedel. A dobre sa bavil na vnútornom boji ktorý sa jej odzrkadľoval na tvári. Ako jej už bol povedal v

Kandii, Stredomorie, matka civilizácii, zhadzuje duši masky..... Baval sa samozrejme aj pretože obaja dobre vedeli že ktorýmkoľvek smerom by sa pohla všade by narazila na jeho ľudí.

Angelika teda odložila naháňačku s Rescatorom ad acta, hoci vedela že aj na to ešte možno príde, ak už len s princípu, a kobyle nežne pohladila miesto tesne nad nozdrami.

- Som presvedčená že si budeme rozumieť. Mala som podobnú. Perzský veľvyslanec sa však nazdával že je darom pre kráľa a tak som o ňu prišla. Rescator sa vo svojej kučeravej briadke zazubil.

- Môj starý dobrý známy Bachtari Bej na vás kade chodil spieval oslavné ódy. Zdá sa mi že vás volal Tyrkys ...

- Och, zvolala mladá žena prekvapene. Aj toho poznáte?

Jeho ústa pod maskou sa skrivilí v pomalom úsmeve.

- Volajú ma predsa čarodej, alebo? Stretol som sa s ním viac krát v Carihrade, kde bol ako vyslanec na návšteve u Sultána Sultánov. Určitý čas som tam pôsobil, pretože potrebovali moje služby.

Pôvabná francúzska zajatkyňa si lámala hlavu čo takého mohol kresťanský pirát mať spoločné s veľkým Sultánom, ale nič ju nenapadalo. A to vraj bol ešte aj Mulejovým priateľom. Tento muž je vskutku stelesnená záhada.

Akoby jej čítal myšlienky, pokračoval v rozprávaní:

- Doporučil ma môj starý priateľ Mulej Ismael, ktorému som kedysi dávnejšie poslúžil podobne. Za svoje služby Sultánovi Sultánov som si okrem iného vymohol právo usídlit' sa tu, na ostrove Milo, ktorý som si zamiloval pre jeho krásu a nevídajú, takmer rozprávkovú farebnosť jeho pobrežia. Miestny Kadi, čo je súdny vykonávateľ Otomanskeho vládcu, teda na ostrove sídli iba pro forma – veď Rescator, teda ja, odmlčal sa a šarmantne si zložil klobúk ktorý nosil na čiernej saténovej šatke a naznačil úklon odvádza za neobmedzenú vládu nad týmto rozprávkovým miestom do Carihradu každoročne dane, ktoré by inak nevybrali od obyvateľov ostrova ani za desať rokov.

Podobne ako už predtým Savary jej vysvetlil že Grécke ostrovy, teda aj Milo, síce stále oficiálne patria k Osmanskej Ríši, ale majú určitú autonómiu a ich obyvatelia majú právo vyznávať svoju vieru a nikto ich nenúti stať sa renegátmi. Spomenula si že niečo podobné jej už na ich cestách rozprával aj Savary.

Keďže sa teraz po pomalom výstupe na kopec pustili cvalom, cesta netrvala dlho, hoci sa palác pôvodne zdal byť dosť ďaleko od miesta na ktorom vystúpili z lode. Mulice s nákladom zaostali kdesi vzadu a v päťách im zostali iba dvaja ozbrojenci, ktorí hoci sedeli tiež na koňoch, začínali mať problémy aby stíhali zostať v päťách dvom výnikajúcim jazdcom pred nimi. O chvíľu už nerovná dvojica zoskakovala zo sedla.

Pirát Angelike nonšalantne pomohol a ona sa nebránila. Ozbrojená stráž, ktorá tu na ostrove očividne zastávala viaceré úlohy odvieďla kone. Mladá žena doslova žiarila celkom zabúdajúc že jej spoločník ju ešte pred nedávnym kúpil na trhu z ľudským mäsom. Aké úžasné že v mužských šatoch môže cváľať obkročmo a nemusí sa starať o žiadnu etiketu. So záujmom sa dívala na múry rozprávkového stavenia.

Vstúpili bočnou bránou a on ju cech chodby previedol k priečeliu ktoré už matne zahliadla v ďalekohľade. Honosný palác, akoby vystihnutý s tisíc a jednej noci, dopĺňala oblúkovitá terasa s bielymi balustrádami, ktorá bola ako

jej vysvetlil natočená tak, že na jednom konci slnko vychádzalo a na druhom zapadalo. Zdalo sa akoby mal tento diabolský chlap všetko presne na chlp vypočítané.

Slnčné hodiny ako jediné svojim štýlom nezapadali do konceptu orientálneho paláca. Angeliku tak trochu pobavilo že obávaný pirát mal očividne slabosť pre ružovú farbu. Ružové skaliská, ružový piesok na pláži, ružový mramor ... a ružové ruže ... na obávaného piráta to bola premiéra nežnej farby. Na chvíľu jej blyslo hlavou či nieje perverzný ako ten pološialený MezzoMorte ktorý sa rád obklopoval mladými chlapcami a pohŕdal ženami. Potom si však spomenula na rozprávanie od Ellis a iných žien čo stretla za svojho krátkeho pobytu v Kandii, a túto myšlienku zo smiechom zavrhla.

- Ak dovoľíte idem sa prezliecť, a to isté doporučujem aj vám. Eleni a Selkis vás tam zavedú a všetko vám ukážu. Pirát ukázal posunkom na uchichotané dievčatá v miestnych krojoch ktoré sa obe prehli v hlbokom úklone.

- Myslel som že by sa vám mohla páčiť izba s výhľadom na záhrady. Ak by ste však bola nespokojná, môj palác disponuje aj inými Neskoršie vám ich ukážem. Rána sú tu vždy chladné, ale za pár hodín bude slnko páliť ako v púšti. Práve teraz je na čelnej terase paláca najpríjemnejšie.

- Madam, môžem teda dúfať vo vašu spoločnosť pri pití kávy, alebo ste ešte unavená a chcete si ešte trochu pospať? Nerobím si ilúzie, posteľ vo vašej kajute nebola s tých najpohodlnejších, hoci bola tá najlepšia na lodi.

- Myslím že na tú pravú tureckú kávu ste ma už nalákali.

Povedala Angelika, prekvapená sama zo seba aký pocit bezstarostnosti sa rozlial po jej duši aj po jej tele. Azda je to nevídanou krásou tohto miesta a možno aj tou omamnou vôňou ktorá sa šírila všade naokolo odkedy vstúpili do legendami opradeného paláca čarodeja Stredomoria.

Bolo to po prvý krát čo sa na svojho pána celkom nenútene usmiala.

- Na tú kávu sa veľmi teším. Aj na tie ruže ktoré ste mi sľúbil už v Kandii.

S izbou bola na výsosť spokojná. A zo šatami ktoré jej pripravili tiež. Zistila že dve mladé Grékyne pridelené jej k dispozícii hovoria celkom dobre po francúzsky. Dnes, akoby sa nevdojak pokúšala zladit' s palácom, intuitívne si vybrala šaty ružovkastej farby s perleťovým nádychom. Poobzerá si to tu neskoršie. Ponáhľala sa pretože v hlave jej mätala vôňa dobrej tureckej kávy. Dá teda na Savaryho rady. Rozhodla sa že odteraz bude k Rescatorovi milá ako med. Ved' či nieje mocný a bohatý? A nemá vraj všade po celom Stredomorí, ba i v Oriente nezaplatiteľné kontakty?

Ak existuje niekto, kto by jej pomohol objasniť čo sa stalo z jej manželom, tak to je celkom určite tento muž. Či Elis nevravela že rád plní ženám ich želania? Rozhutovala v dobrej nálade keď ju jedna zo služobníc viedla chodbami paláca späť k jej „novému pánovi“. Potichu a nepozorovane si vzdychla. Aká irónia že práve ona čo sa tak vehementne bránila dostať sa pod mužské jarmo, strieda pána za pánom, odkedy opustila pôdu Francie. Iba z nevôľou uznávala že Elis mala skutočne pravdu. Rescator bol zo veštekých pánov ktorým doteraz patrila, vskutku najznesiteľnejší.

Keď vyšla na terasu tajomný pirát tam už sedel. Vstal a vydal sa jej naproti.

Viedol si ju ku stolu ako dáku kráľovnú.

Slnko už stálo vysoko na obzore a oni spolu mlčky usrkávali kávu. Pripravoval

im ju zručne Maur počúvajúci na meno Abdullah. Angelika si k nej dala dva zákusky zo strieborného podnosu na ktorom ich bol hojný výber. Boli vskutku božské. Prvý z pistácií mal nazelenalú farbu a plnka druhého chutila ako biely med a boli v ňom oriešky. Ihneď sa v nej prebudila kuchárka vraviac si že sa musí stoj čo stoj dostať k ich receptom, a sama sa na tej myšlienke zasmiala. Pirát pritom uprene pozoroval jej tvár na ktorej sa zrkadlila nielen spokojnosť s pohostením ale i nadšenie z prekrásneho výhľadu. Keď dopili postavili sa spolu k bielej balustráde aby si mohla poobzerať okolie.

Jej pozornému oku neušlo že terasa bola sčasti vysekaná do prirodzenej kamennej terasy ktorú v tejto zátokke vytvorili ružové skaliská. Na pravej strane boli pod ňou hospodárske budovy, a zrejme aj tajne. Stráže viedli kone celkom určite tým smerom. Zbadala aj schody, končiace povrazovým rebríkom, vedúce na malú pláž pod skalou, ktoré už predtým zazrela z mora a všimla si aj malého prístavu na neďalekom ostrovčeku v ktorom mohli kotviť menšie lode, a teda aj Rescátorov honosný „morský koč“ s príznačným menom Poseidon. Ako jej už predtým vysvetlil, tie väčšie, jeho vlastné aj hosťovské ktoré priplávali kvoli obchodom, kotvili v hlavnom prístave kde bola voda dostatočne hlboká pre ich ponor. Povedal jej aj že, pešo krížom cez pevninu sa dá dostať za hodinu, tam kam predbežne odpravili lekárnik z jeho gréckou rodinkou. Medzi palácom a prístavom už medzičasom vznikla celkom pohodlná cesta. Savaryho zatiaľ ubytoval inde. Neskoršie ho uvidí.

Legendárny pirát nechal v prirodzenom hlbokom zálive vybudovať menšiu pevnosť a vykonávali sa tam aj potrebné údržby a opravy jeho flotily, a často aj cudzích lodí na zákazku.

- Nepovažoval som za nutné usadiť sa v hlavnom prístave. Ved' je to odtiaľto ani nie pol hodinu jazdy na koni. Vysvetlil jej.

Tentokrát si ho pre zmenu od hlavy po päty premeriavala ona. Tu na pevnine a hlavne v žiare neúprosného letného slnka jej odrazu prišiel veľmi vysoký, a veľmi elegantný. V jeho oblečení sa miešala francúzska elegancia z orientálnou okázalosťou celkom jedinečným spôsobom. Znovu ju zarazil spôsob akým si pred chvíľou prehodil svoj krátky plášť cez rameno. Na slnku bolo jednoznačné že tento nebol čierny ale tmavomodrý, rovnako ako úzke nohavice tesne nad lýtku, oboje zdobené striebornou bordúrou. Výšivka na komplete nohavíc a kratšieho plášťa bola nevtieravá, ale umelec nepopierateľne použil orientálnu predlohu plnú fantázie. nemal kord, ale spôsob akým si prirodzene pokladal ruku na rukovať dýky v púzdre za opaskom hovoril sám za seba. Spôsob akým jej ponúkal rameno tiež. Och že som na to neprišla skôr! Hnevala sa sama na seba. Musela dať Savarymu zasa raz za pravdu.

- Pane chcela by som sa vám ospravedlniť. Nič o vás neviem a predsa som vás súdila. Prepáčte mi moju trúfalosť a nerozumné reči, keď som hovorila že vám neprináleží posudzovať pomery u dvora. Teraz mi je nad slnko jasnejšie že vy ste šľachtic! A to celkom určite oveľa vyššieho rangu ako ten neokrôchanec Escrainville. Alebo ste ním kedysi prinajmenšom bol. V mojom živote som sa stretla z mnohými mužmi vysokého postavenia, avšak len máloktorý z nich vedel zaobchádzať s plášťom tak elegantne a nenútene ako vy.

Vytušila že sa pod maskou usmieva.

- Neviem koľko s toho bývalého šľachtica ešte vo mne zostalo, ale jedna vec celkom určite: Snažím sa byť za každých okolností galantný k ženám ... k starším mladším, pekným či škaredým ... Držím sa zásady že si zaslúžia

rešpekt a úctu... veď žiadny muž neprišiel na tento svet inak ako z lona ženy... Odzbrojil ju tým vyhlásením tak aj ona presne ako si naplánovala dnes zvolila oveľa miernejší tón a odvážne mu vytkla.

- Včera ste veľmi galantný nebol. Bol ste veľmi nahnevany že som vám ušla, však?

- Viac sám na seba ako na vás.

Odpovedal stroho, spraviac výrečné gesto rukou dávalo najavo že včerajšok je preňho témou uzavretou. Znovu jej ponúkol rameno aby sa usadili k stolu.

Medzitým im už naservírovali jedlo, takže sa znovu usadili.

- Vo Francii sa obedy nezačínajú dezertom. Napriek tomu sa mi tento zmenený sled dnes veľmi pozdáva.

Okomentovala Angelika, narážajúc pri tom na ich kávové dýchanky pred chvíľou.

- Ako pre koho. Odvetil Rescátor, čím jej pripomenul že on sám sa nedotkol ani jedného zákusku.

Najedli sa takmer mlčky. V rozhovore pokračovali až pri ďalšej obligátnej ďalšej káve po jedle.

Mnohé ženy konajú nerozumne, pretože jednoducho rozum nemajú.

Zafilozofoval si obávaný dobrodruh.

- Ale, vy, na vás to neplatí. Ste skúsená obchodníčka, máte podiely na východoindickej spoločnosti, podiely na obchodoch s Karibikom a vraví sa že dokonca ja pán Colbert sa neštíti sem tam s vami poradiť. Čo teda primálo ženu ako vy preháňať sa po Stredomorí ako posadnutá?

- Vlastným úrad Konzula v Kandii, čo ak som prišla len tak, na kontrolu i za obchodmi?

Rescátor sa zasa raz rozosmial tým svojim typickým chrapľavým smiechom pričom sa trochu rozkašľal.

- A po ceste ste navštívila vašich skvelých a oddaných priateľov Mezza Morteho a Muleja Ismailla.

A ako keby to už všetko nestačilo, musela ste sa teda vo Versailles veľmi nudiť, pani du Plessis-Beliere, keď ste si namiesto aby ste sa po tých skvelých skúsenostiach jednoducho vydala pokorne naspäť domov prenajala tú kocábku nášho drahého Escranvilla a podnikla nové výlety.

Mladá žena vysunula vyzývavo bradu.

Takmer ju začalo baviť prekárať sa s týmto provokatérom. Tentokrát však obidvom v očiach hrali veselé iskierky.

Odmlčal sa aby si potiahol si z dlhej fajky zo santalového dreva. Abdullah ktorý mu podal uhlík v strieborných kliešťoch zmizol ako gáfor.

- Pobyť v oriente vás ešte nepoučil že posledné čo by Kandia rešpektovala je Konzul v sukniach? Čím bližšie ku Constantinopolu, tým horšie. Žena tu nemá takmer žiadnu hodnotu.

- Nemá hodnotu? napodobňovala Angelika spôsob akým tie slová vyslovil.

Už ste azda zabudli že vy ste za mňa zaplatili cenu lode z posádkou. A to všetko iba preto aby ste sa so mnou jedno leto porozprával?

Pirát sa znovu rozosmial a bez mihnutia oka vystrelil späť.

- Nuž milá pani, to nič neznamená. Čím viacej investujem do obrazu

výstredného, nevyspytateľného a rozprávkového bohatého čarodeja, tým lepšie mi potom fungujú moje ďalšie obchody. Kôň ktorého som Mulejovi Ibrahimovi kúpil ako dar za to že sa ma kedysi nepokúsil spraviť renegátom, ma vyšiel oveľa drahšie. Myslím že ste ho videla. Je jedinečný. Podobného tak ľahko široko ďaleko nenájdete, hoc by ste bola ochotná zaplatiť čokoľvek.

Angelika sa na túto poznámku ani nepokúšala vyzerat' namosúrene. Tento ostrov akoby spôsoboval neustále dobrú náladu.

Z úsmevom si teda pripomenula divokého bieleho koňa nezvyčajnej výšky, s čiernosivými škvrnami na dlhom krku pripomínajúcimi hviezdnu oblohu, a dlhou hustou hrivou, ktorého Mulej doslova zbožňoval.

- Áno spomínam si, celkom iste to bol ten s ktorým sa sultán dokázal rozprávať dlhšie ako s ktoroukoľvek favoritkou zo svojho hárému. Ja osobne som sa vždy tešila že nás ten drahý pán kôň aspoň na chvíľu zbavil jeho prítomnosti.

- Presne ako vravel Mulej: jazýček podrezaný ako britva. Považuje vás takmer za démonské zjavenie.

Rád vidím že sa vám vrátila bojová nálada.

Jazýček podrezaný avšak prirodzená utáranosť odalisek báb teda v celku chýba.

Piráť sa jej zavrtal čiernymi očami do zelených zreničiek ktoré mu dnes vyzývavo nastavovala.

- Tisíc striel hrmených, môžem teda dlho čakať kým mi konečne povieť čo vás primälo prehádzať sa po Stredomorí ako posadnutej? Chrapľavo sa pritom rozosmial.

Keďže neodpovedala ale ani neuhla pohľadom, dodal už oveľa miernejším tónom.

- Dnes sme sa už naprekárali dosť, nemyslíte? Tak trochu ste si aj sama na vine že ma slovné potýčky s vami tak neskonale bavia.

Pod maskou sa zablykli dokonale biele zuby.

- Spomínate si ešte? Sľúbil som vám že u mňa v paláci si oddýchnete.

Vstal a elegantne sa pred ňou uklonil. Poďte, ukážem vám záhrady aj moje ostatné ruže. Povedal galantne.

Mladá žena si až teraz všimla že na ľavej strane za malým múrikom sa terasa zvažovala do stupňovitých záhrad plných stromov a kvetov.

Ponúkol jej rameno a ona si až teraz uvedomila, že dnes mal na rukách celý čas rukavice z jemnej kože. Že by si včera bol všimol ako mu uprene civela na ruky?

Angelika sa čudovala sama sebe akú má dobrú náladu. Nebola slobodná, avšak ani väzenkyňa. Neexistoval nikto kto by ju s tohto ostrova zachránil, pretože všetci vo Stredomorí vedeli kto je jej pánom. Dokonca aj ten zradca Savary bol ostrovom, a hlavne možnosťou pokračovať tu vo svojich výskumoch tak nadšený, že by ho odtiaľto zrejme nedostalo ani sto párov koní, tobôž aby ešte raz kvôli nej riskoval hlavu.

Honosné pirátske sídlo malo v sebe aj čosi španielsko-maurského , pretože v jeho strede sa nachádzalo tienisté útočisko na oddych. Keď boli na pravé poludnie horúčavy neznesiteľné, bolo toto miesto príjemným útočiskom

Angelika si hneď po príchode do paláca zamilovala toto malé orientálne nádvorie v paláci. Vykladané mozaikami s podobizňami vtákov, stromov a kvetín, z typickou nádržkou na vodu v ktorej strede striekal osviežujúci prameň, jej tak trochu pripomínalo orientálne zákutia v kráľovstve marockého vládcu.

Od Milosa až po Carihrad si rozprávali bájky o tom ako sa čarodejovi Stredomoria podarilo prinútiť vodu aby striekala z fontániek v jeho paláci na ružových skaliskách. A pritom to bolo veľmi jednoduché, lebo skôr ako začal stavať, rozhodol sa pre miesto kde bol dobrý podzemný prameň. Zvyšok práce vykonal prirodzený spád. Avšak pretože voda bola na Kykladských ostrovoch vzácna, dômyselným zariadením, na pohon ktorých využíval horúce pramene na pobreží pod palácom, cirkulovala väčšia časť vody neustále dokola, obohatená o vonné esencie.

Majster tohto miesta všetky tie bájky a povedačky o ňom nevyvracal, naopak zo sarkastickým úsmevom na tvári si ich užíval, pretože vedel že tieto mu zaručujú ešte väčší rešpekt všade kam sa pohne. Jeden z jeho čiernych sluhov ktorý mu bol už od mladi oddaný telom a dušou mu donášal najnovšie klepy aby potom spolu fajčili nargile a bláznivo sa na tom spolu zabávali. Tohto veľkého černocho každý považoval za otroka, avšak v súkromí bol už dávno dôverným pánovým priateľom. On jediný poznal pánovu skutočnú identitu, ale keby ho boli rozkrájali, nikdy o tom nevydal ani hláska. Svojou telesnou schránkou ako aj zdanlivou neprístupnosťou nevyvolával bohvieaku dôveru takže sa mu zvyčajne, okrem ľudí z najužšieho kruhu okolo veľkomožného pána Rescátora skoro nikto neprihovárал.

Za všetky tie povedačky a klepy vďačili jednému zo skúsených členov posádky, Kalamatosa, pochádzajúceho z Rhodosu. Najviac sa starí priatelia nasmiali keď kotvili v Kandii, a Kalamatos mal čas na dlhé diskusie s pánom Rochatom. Nikto netušil kde k tomu chodia, ale nebolo človečika čo by vedel o dianí v Stredomorí viac ako títo dvaja. Rescator tvrdil že podľa tých dvoch by bolo možné písať hodnovernú pirátsku kroniku, a hneď k tomu nakresliť aj sprievodné mapy. Malo to však iba jeden zádrhel: Obaja všetko strašne nafukovali a zveličovali. Napriek tomu že Kalamatos bol žvanil, nikdy neprezradil nič tajného či dôležitého o svojom tajomnom pánovi, ktorému bol oddaný na život a na smrť. A to ani svojmu priateľovi Rochatovi. Savarymu sa však po ceste na ostrov akýmisi čarami podarilo z neho vytiahnuť viac ako mu bolo milé – a preto ho Rescator rozkázal oddeliť ho od ostatných a nepúšťať ho k Angelize kým sa s ním neporozpráva. Nikto netušil čo pirátsky veľmož starčekovi povedal, ale od toho večera mlčal ako ryba. Napokon po tom čo navštívil dom učeného arabského Marabuta, Ab-Del-Meshrata, ktorý svojho priateľa prosil aby ho vzal na cesty kým sa svojou učenosťou Mulejovi nestane celkom trňom v oku, až kým sa definitívne presťahoval k nemu na ostrov, bol celkom vo svojom elemente. Tí dvaja sa celkom iste budú mať o čom zhovárať tisíc dní a tisíc nocí. Rovnako ako Rochat a Kalamatos. Ach keby len tí dvaja tušili čo všetko sa jedného dňa ešte dozvedia, istotne by nevychádzali z údivu.

02 Savary, učený marabut a Angelikin manžel

Kým jej Rescator ako tak poukazoval palác, slnko už stálo veľmi nízko nad obzorom. Už-úž sa chystalo zapadnúť. Sem tam ešte vrhalo posledné zlaté ligotavé odlesky a sčasti už aj ohnivé tieň na skaliská a morskú hladinu.

Výhľad z terasy, na ktorú sa teraz vrátili, nadobudol akúsi magickú atmosféru.

- Čo by ste chceli robiť dnes večer? Spýtal sa Rescator.

- Keďže Angelika neodpovedala, ale sa iba záдумčivo dívala do diaľky, pokračoval:

- Samozrejme pochopím, ak by ste chceli dnes večer zostať sama a oddýchnuť si. Veď som vám aj sľúbil že u mňa v paláci vám doprajem stráviť pokojné chvíle a načerpať nové sily. Tu z terasy môžete sledovať jeden z najkrajších západov slnka na tomto ostrove.

Hovoril pomaly, akoby sa s tými vyslovenými slovami maznal a pozorne ju pritom sledoval škárami masky. Jeho hlas, i keď ako keby neustále zachrípnutý, mal napriek tomu akési podmanivé čaro ktoré si Angelika bez bázne vychutnávala. Jednoznačne to bol prvý z jej pánov v ktorého spoločnosti sa cítila na svoje vlastné počudovanie uvoľnene a dobre.

- Istotne si po vašich posledných dobrodružstvách potrebujete usporiadať myšlienky. Ak budete pokračovať v zbieraní dobrodružstiev takýmto šialeným tempom, napokon ešte stredomorské legendy o vás budú predčiť tie o mne.

Pre povest' Rescatora ktorú som si starostlivo pestoval by to mohla byť hotová katastrofa. Tlmene sa zasmial.

- Ach prečo len vždy to galantné vystupovanie musí korunovať a zabiť nejakou poriadne uštipačnou a výsmešnou poznámkou. Pomyslela si Angelika, ale tentokrát ju to nenahnevalo pretože ju tým pobavil. A vlastne si neuťahoval iba s nej ale aj zo seba samého.

Smiala sa teda spolu s ním. Smiala sa hodnú chvíľu plného hrdla a odrazu si uvedomila ako dlho sa už takto nesmiala. Kedy vlastne naposledy? A s kým? Neskôršie nad tým porozmýšľala.

V lesknúcich tmavých očiach pod maskou sa zablysko očarenie.

- Smejte sa... len sa smejte... tak pekne sa viete smiať.

Piráta sa dal pokračovať vo svojich výkladoch:

Ak by ste však naopak stála o spoločnosť, môžem vám ponúknuť všakovaké rozptýlenie. O tomto ostrove hovoria že je ostrovom bohyne Afrodity. Jeho rozmanitej farebnej kráse sa nič čo nájdete v Stredomorí nevyrovná.

Darovala mu jeden zo svojich inak zriedkavých osľňujúcich úsmevov, čo bolo súčasťou plánu ktorý v nej dozrieval. Naďalej mlčala, avšak v jej zelených očiach si mohol prečítať akúsi zhovievavú výzvu aby pokračoval v jeho výklade.

Mám vám porozprávať jeho legendu? Ak budete chcieť, ukážem vám horúce pramene aj podzemnú riekku. Keď sa človek po nej plaví, nadobúda dojem že sa už čoskoro ocitne v temnej ríši boha podsvetia Hádesa. Vnášajú sa nad ňou modrosivé hmly, a veľká časť obyvateľov ostrova má poverčivý strach do nich vplávať. Tunajší rodáci si o tých podzemných chodbách rozprávajú všakovaké príbehy. Vraj sa už mnohí odtiaľ nevrátili. Nuž ja som tam bol na člnu už častejšie, a ako vidíte, očividne som sa vždy vrátil.

Ďalší, tentokrát pobavený úsmev na Angelikinej tvári jej pirátskeho spoločníka potešil. Bol rád že sa mu podarilo zažiť v tých krásnych očiach veselé ohníčky. Keď ju kupoval, zdala sa mu nesmierne unavená a smutná.

- Kto vie, možno ste synom samotného Hádesa, doberala si ho veselo. Alebo ste jednoducho aj pre bájne podsvetie príliš veľkým sústom, takže si vás tam radšej ani neodvažujú nechať. Odkedy som vyplávala z Marseille, počúvala som na vás samé sťažnosti. Samé: Ó ten Rescátor.... až po ten prekliaty Rescátor

Počnúc dôstojníkom kráľovskej Galéry cez Alžírskoho Renegáta, až po nehodného piráta akým bol Escranvile – zdá sa že v Stredomorí neexistuje nikto, kto by nemal akýsi problém s veľkomožným pánom Rescátorom. Jedným slovom všetci sa na vás sťažovali. Skutočne všetci....azda iba, a to celkom paradoxe s výnimkou toho hrdloreza Sultána Muleja Ismaila.

- To viete, svoju povest' si pestujem starostlivo....rozosmial sa pirát svojim typicky chrapľavým smiechom.

- A možno ste sa na mňa jednoducho iba spytovala nesprávnych ľudí. Dodal ironicky.

- Nikoho som sa nespytovala. Odpovedala Angelika trochu prudko, nevdojak si spomenúc na všetky tie odalisky ktoré ho naopak vychvaľovali až do neba. Ani som len netušila že existujete. Ako som už vravela, odkedy sme v Marseille zdvihli kotvy – kam som sa v Stredomorí pohla, všetci neustále omieľali vaše meno.

Zrazu si však trpko pripomenula že nevraví pravdu a že to meno už samozrejme počula aj predtým a veselé iskierky v jej očiach pohasli. Iba na to práve teraz nechcela myslieť.

Aj k tejto téme ešte prídu. Na dlhú dobu sa jej nebude dať vyhnúť. Angelika však chcela tú myšlienku nateraz zahnať, takže spravila posunok rukou, akési prudké gesto smerom cez jej plece, ktorým naznačila že nateraz považuje túto tému za uzavretú.

Piráta to očividne pobavilo, pretože mu jemne zacukalo kútikmi úst. To gesto ktoré použila bolo typické pre francúzsky juh.

Pevne sa mu zadívala do očí iskriacich v škárach masky z jemnej kože.

- Nechcela by som aby vám to príliš lichotilo, ale tento večer by som si ešte neželala zostať sama. Dnes mi treba trochu rozptýlenia a zábavy.

Jej zvodné zelené zreničky znovu veselo žiarili.

- Tak poďte so mnou moja krásna pani. Nastavil jej rameno aby sa doňho zavesila a ona tak bez mihnutia oka urobila. Viedol si ju ako dáku kráľovnú po terase vykladanej mozaikou.

Čierny sluha počúvajúci na meno Abdullah pozoroval toto divadlo z výklenku na konci terasy s ústami otvorenými dokorán. Nevedel si čudné oblečenie a ešte čudnejšie chovanie svojho pána vysvetliť inak ako že mu tá nádherná zlatovlasá modla počarovala. Bude musieť na pána dávať dobrý pozor. No zakiaľ ešte nenosí aj tie mašle ako tí francúzski papagáji od francúzskeho dvora čo ich zahliadol na galére, tak je dobre.

- Nechcela by som aby vám to príliš lichotilo ale dnes nemám chuť cítiť sa tu osamelo, a teda nemám na výber a musím sa uspokojiť z vašou spoločnosťou. Tak dúfam že sa budete aspoň trochu snažiť.

Pokračovala Angelika v načatom rozhovore cestou k nádherných orientálnym pohovkám pri bielom zábradlí nad ružovou skalou.

Služobníctvo mal pirát očividne dokonalo vyceповané. Divány, stolčky a taburety akoby neustále samé od seba mizli a zjavovali sa na rôznych miestach terasy.

- Budem sa teda snažiť vaše očakávania nesklamať.

V čiernej briadke sa zjavil široký úsmev a jej preblyslo hlavou že dokonca aj u dvora sa málokedy vidia také dokonalé zuby.

Rescator pokynul pekne tvarovanou mužnou rukou v elegantnej rukavici z jemnej kože smerom cez zábradlie:

Z tohto konca je najlepší výhľad na tunajší západ slnka. Je jedinečný. Ja čo som už pochodil pol sveta vám to môžem dosvedčiť. Ved' sama uvidíte.

V očiach bývalej Markízy Du Plessis, podobajúcich sa teraz očiam malého dievčatka, si prečítal že vie krásu tohto miesta náležite oceniť. Napriek všetkému čím prešla si Angelika zachovala schopnosť nadchnúť sa novými obzorami a čarovnými momentami ktoré jej život ponúkal. Dnes večer si teda vychutná úlohu rozmaznávanej odalisky ktorej skladajú k nohám perstrofarebné kráľovstvo. Pirát by sa veru počudoval keby vedel že sa jej paralelne zjavila pred očami scéna kedy jej kráľ po prvý krát ukazoval zázraky Versailles. Nevdojak si však pre tú záplavu ružovej farby spomenula aj na iný, tiež ružový palác. Zdalo sa jej ako by bola žila nie jeden, ale viaceré životy, ktoré spolu vlastne ani poriadne nesúviseli.

Chvíľu takto bez slova stáli pri ozdobnej balustráde. Keď sa napokon usadili mladá žena po chvíli ticha nadviazala na predošlú tému.

- Som ešte príliš rozrušená všetkými tými udalosťami posledných týždňov, a vy ste ma obrali o môjho jediného spoločníka, s ktorým som sa vždy rada porozprávala. Budem sa teda musieť uspokojiť s vami.

Znovu sa zazubil. Chýba vám Savary?

- Neobral som vás oňho. Iba som ho vhodne ubytoval. Ako som vám už vravel, prístav je odtiaľto niečo cez pol hodinu na koni. Uvidíte ho zajtra.

- Nepochopil ste ma. Nemyslela som tým vzdialenosť ktorá nás delí, ale to že je do vás úplne zbláznený. Považuje vás za geniálneho vedca, len preto že ste dokázal uhasiť grécky oheň.

- A ja jeho, že ho dokázal vyrobiť doslova na kolene. Musím však aj priznať, že som mal vlastne šťastie. Tá jeho patlanina nebola až taká dokonalá ako byť mohla, ak by ju bol vyrobil za vhodnejších podmienok. Keby som sa snažil, vyrobil by som oveľa nebezpečnejšie verzie.

Takmer vyvrátila oči k nebu v geste ktoré tak neznášala u svojej sestry Hortenzie.

- Nuž takže sa zdá že vy dvaja ste sa vlastne našli. Savaryho dielo nebolo dokonalé, ale musíte uznať že suroviny naňho zbieral po ceste Stredomorím a to ešte k tomu v zajatí pološialeného Escranville. Čo veru neboli najľahšie pracovné podmienky.

Rescator sa nahol cez stôl akoby si ju chcel lepšie poobzerať a neviazane pokračoval v konverzácii, akoby bol kdesi v salóne. Podávajúc jej malú misku z jemného pocelánu ponúkajúc ju orientálnymi cukrovinkami sa spýtal:

- Ale ako je vôbec možné že mu to ten notorický grobián dovolil?

- Na každom ostrove poctivo česal kozly, pod zámenkou že zbiera vzácne Laudanum. Podarilo samu presvedčiť Escranvilla že na tom zbohatne. Keby bol vraj do toho niekde ešte zohнал vtáči lep, bola by tá ohnivá zmes ešte nebezpečnejšia.

- Uf tak to som skutočne vďačný že ho nezohнал. Skonštatoval pirát ironicky. Ten váš starček je nadmieru kreatívny. Napriek tomu čo mi vyparatil v Kandii, priznávam že som si ho okamžite obľúbil. Myslím že si s učeným marabutom ktorý je na mojom ostrove hosťom bude vynikajúco rozumieť.

Mladá žena skrčila čelo akoby nad niečim rozmýšľala a nevšímala si jeho ironickej poznámky.

- Nuž to je v podstate logické. Povedala napokon. Čo môže byť horšie ako oheň čo sa na všetko prilepí. Teraz už chápem prečo sa toho v dávnych dobách tak báli. Veď už aj to tekuté múmio horelo nebezpečne dobre.... Videla som to na vlastné oči.

Rescátor bol očividne prekvapený.

- Ste vy ale hlavička! Kde ste sa stretla s tekutým múmiom?

Vo Versailles... a predtým v Suresnes. Priniesol ho zo sebou Perzský veľvyslanec. Kráľ ma takmer považoval za bláznivú keď som si zo všetkých tých nádherných darov vybrala práve tú, podľa neho, nevábnu smradľavú tekutinu a musela som mu odprisahať že nemám v úmysle sa v tom kúpať ani sa tým natierať.

Angelika sa pri tej spomienke rozosmiala. Pirát ju pozoroval ako zvrátila hlavu dozadu a dala voľný priebeh svojej veselosti.

Za všetko môže Savary. Vysvetľovala so smiechom, pretože z odstupom jej tá spomienka prišla omnoho zábavnejšia. To on ma uprosil aby som mu obstarala múmio od veľvyslanca, pretože sa dozvedel že ho priviezol kráľovi ako dar.

- Poznáte ho dlho?

Mala chuť si ho doberať tak provokačne vystrčila bradu a naoko nevinne a spýtala „Savaryho či Peržana?“ a ledabolo sa ďalej preberala sa v miske s cukrovinkami ktoré jej ponúkol, akoby bola v dákom salóne.

Rescátor sa očividne kochal tým vyzývavým zeleným pohľadom v ktorom sa dnes večer takmer bez prestania ligotali veselé iskričky. Bol rád že sa konečne uvoľnila a pochopila že užho jej nič zlého nehrozí, a že je v podstate jeho hosťom, s tým že jej samozrejme nikdy nesľúbil že sa jej nebude dvoriť a zväzdať ju ako najlepšie vie. Našťastie nevedela čítať jeho myšlienky, tak len s úsmevom odvetil:

- Samozrejme že lekárnik. a dodal: Som rád že sa vám vracia bojová nálada. Angelika prešla jeho poznámku o nálade a bez okolkov, celkom mierne mu odvetila:

- Ani nie. Ak si dobre spomínam poznám ho od toho dňa čo prišiel do môjho paláca s ostatnými prosebníkmi, ktorí sa práve v tom momente taktiež nazdávali že som novou milenkou kráľa, alebo ňou prinajmenšom čoskoro budem. Uprosil ma, pretože na rozdiel od tých ostatných, ktorí väčšinou žobrali o peniaze, chcel odo mňa niečo vskutku nezvyčajné. A čiastočne aj riskantné.

- Ojoj....už viem čo my dvaja máme spoločnéokomentoval Rescator. Obaja milujeme výzvy.

Nuž obstarala som mu tú lepkavú smradľavinu do ktorej bol taký zamilovaný. Chápala som jeho nadšenie pre vedu. Inak by ma nebol uprosil. Môj prvý manžel bol totižto veľký učenec. Už len kvôli jeho pamiatke som mu chcela splniť to želanie.

Angelika odrazu zdvihla obočie akoby si na niečo spomenula.

- Nevraveli ste že ste sa s Bachtari Bejom stretol v Carihrade? Zrejme okrem vás neexistuje žiadny pirát ktorý by sa neustále premával od Muleja k Sultánovi Sultánov a späť. Keďže ste sa už viacnásobne prezradil že nie ste Renegát, zaujímalo by ma čo to môžu byť za obchody ktoré tým obidvom potentátom dovoľujú prijímať kresťana ako vzácného hosťa.

Rescátor sa pomrivil na diváne potiahnutom látkou s vyšívanými exotickými vtákmi a zaujmúc leženejšiu pozíciu skrížil nohy na bohato zdobenej

orientálnej podnožke.

- Ojoj, ešte som tu nikdy nemal takú zvedavú odalisku ... Nemali by vás radšej zaujímať šaty šperky a parfumy?doberal si ju zámerne.

- Je mi na slnko jasnejšie že ste o mojom živote dokonale informovaný.

Niekedy mám dokonca až pocit, že ste čítal moje memoáre ktoré som nikdy nenapísala. Dobre teda viete že som medzičasom už skúsená obchodníčka.

Nedala sa Angelika.

- A náhodou. Presne s toho dôvodu, ma zaujíma ako je to možné že očividne máte prístup do všetkých dôležitých prístavov krajín polmesiaca. Je mi nad slnko jasnejšie že v tom musí byť nejaký veľmi dobre vynášajúci obchod. Pre obidve strany. Mulej aj Carihradský Sultán sa považujú v otázke viery za doslova nepodplatiteľných.

- Nuž celkom tak to nieje. Azda ste nikdy nepočula že Carihrade je popri židovskej aj kresťanská štvrť v ktorej žijú obchodníci?

- Paperlapapp. Povedala Angelika v dobrej nálade. Toto nemecké slovo vyjadrujúce že niekto jej chce nahovoriť hlúposti sa naučila v detstve od starého Williama a teraz jej vyhrklo samé od seba. Nedala sa len tak ľahko obalamútiť.

- Aj Mikeneze boli obchodné štvrte inovercov. Avšak nikoho s ich obyvateľov nikdy žiadny Sultán neprímal vo svojom dome ako priateľov. Celom určite to má niečo do činenia s vašim čudným obchodom zo striebromale bude v tom ešte oveľa viacej. Dodala cmúľajúc kúsok voňavého želé.

- Veľmi, veľmi zvedavá odaliska. Nebezpečná odaliska. Recitoval pirát zo smiechom, očividne vo veľmi dobrej nálade. V sekunde však jeho tvár celkom zväžnela.

Rescator sa nad ňu sklonil. Maskovaná tvár bola teraz veľmi blízko. Na perách pod briadkou sa zavlnil uštipačný nerovný úsmev ktorý dvíhal o čosi viacej jeden kútik zmyselných úst.

- Je to veľmi dlhý príbeh. Povedal temne chrapľavo. Možno vám ho jedného dňa porozprávam... ale teraz ešte nie!

Pozorne si ju hodnú chvíľu prezeral takto celkom z blízka prevrtávajúc ju ohnivým pohľadom svojich čiernych zreničiek. Angeliku nevdojak zamrazilo. Bolo to ako keby ju hypnotizovala jedovatá kobra. Uvedomovala si však že to mrazenie nebolo až také neprijemné. Mala pocit že musí stoj čo stoj uniknúť jeho zvodom a preto urobila chvatný pohyb pričom položila kazetku s cukrovinkami späť na stôl.

Jej hostiteľ sa odtiahol a znovu sa pohodlne uvelebil na svojom mieste.

Chvíľu sa díval do diaľky an otvorené more akoby o niečom uvažoval. Potom sa otočil späť k nej. Zdvihnúc sa s pohovky, vystretý nad ňou v celej svojej výške, k nej celkom nenútene natiahol ruku animujúc ju aby urobila to isté.

Viedol si ju k stolčeku prestri sa ktorý sa pri nich zjavil ako mávnutím čarovného prútika. Už sa takmer celkom zotmel. S tmy sa vynoril ako dáky čierny duch Abdullah, pýtajúc sa arabsky či si pán neželá aby zapálil fakle, ale tento len záporne pokrútil hlavou. O chvíľu na to sa skoro nečujne zjavili Eleni a Selkis. Priniesli štyri krásne orientálne lampy v ktorých horeli voňavé sviečky a položili ich na zem a potom rovnako nečujne zmizli.

- Tie máte z Maroka, však? Zhodnotila Angelika pozorným okom.

- Tieto áno. Prikývol. Mám však ešte aj iné. Z Carihradu a Indie. Rád vám niekedy moju zbierku ukážem.

Teplo sálajúce z jeho dlane ju tak prekvapilo až ju pochytila akási triaška.

Ani si nevšimla kedy si stiahol rukavice. Narábal s nimi vskutku diabolicky šikovne, podobne ako s maskou. Až posmutnela keď si sadli a jeho dlaň ju opustila. Teraz už nebolo dostatočné svetlo aby si jeho ruky dôkladne poprezerala, nadôvažok sklíčka orientálnych lúčov vrhali na ne pestrofarebné tieň. Ved' sa ešte nájde príležitosť. Sľúbila si v duchu. A v skutku sa veľmi súrne musí poradiť zo Savarym.

Rescator jej sám nalial vína s krištáľovej karafy a bez okolkov prešiel na inú tému.

Dúfam že už zajtra vám prinesú z Morského Orla truhlicu z vecami čo som pre vás kúpil. Mojej lodi cesta sem bez funkčného hlavného sťažňa potrvá o niečo dlhšie.

Legendami opradená zajatkyňa s chuťou upíjala vína hütajúc odkiaľ mohol Rescator zohnať ľad na ostrove kde takmer nikdy nemrzne. Či je skutočne čarodej? Jej manžel síce tvrdil že takmer všetko sa dá vysvetliť vedecky .. ale toto je skutočne záhada. Pichlo ju pri srdci....Odkedy ho vlastne prestala volať „môj manžel“? .. toho jediného kto ním skutočne bol... patrila mu celou svojou dušou.... Och to muselo byť po svadbe s Filipom, kedy sa cítila ako by na ňom spáchala zradu...Už to má čím jeu ten prekliaty pirát irituje: v niektorých veciach jej pripomína prvého manžela... v tej jeho nadradenosti párenej s prekvapujúcou galantnosťou, potreby sa odlišovať od ostatných, inteligentnom humore, štipľavej iróniiTisíc myšlienok jej začalo víriť hlavou, akoby ten dotyk ruky nevojak otvoril pandorinu skrinku plnú starých spomienok.

Navonok však Angelika celkom nenútené reagovala na jeho informáciu:

- Vy ste pre mňa niečo kupoval? Ale kedy ste to stihli? Ved' ste nemohol dopredu vedieť že ma vôbec stretnete.... A potom, odkiaľ tu na ostrove beriete ten ľad?

Rescator sa pohodlnejšie uvelebil vo veľkom orientálnom kresle hodnom jeho pirátskeho majestátu, pretože bolo potiahnuté látkou vyšívanou motívmi kormidiel, morských vln a lodí. V prstoch krútil pohárom s ružovkastým vínom ktoré v sliepňavom svetle posledných lúčov dnešného západu slnka magicky menilo farby.

- Ajaj... Za jeden večer by ste chcela spoznať všetky Rescatorové tajomstvá? Ale potom by som si vás tu musel nechať navždy.... povedal položartom ale ona vytušila že v tom čo vraví je aj akýsi kus pravdy. Nikto predsa nepoznal jeho tajomstvá ani jeho pravú identitu.

Dost' bolo na teraz o mne a mojej skvelej pirátskej kariére. Pokračoval veselým tónom.

- O čom sa budeme po celé leto rozprávať ak vám všetko poviem už teraz? Priznám sa bez okolkov že mňa zaujíma váš príbeh, rovnako ako váš ten môj, ctená pani markíza. Takže niečo za niečo. Teraz som na rade ja aby som sa pýtal.

- Vravela ste že váš prvý manžel bol tiež vedec? Čo sa s ním vlastne stalo? Angelika zdvihla strojene a trochu neprirodzene jej dokonalé obočie, tak ako to bolo zvykom u dvora, ak niekto chcel prehnane vyjadriť svoj údiv.

- Skutočne existuje aj niečo o čom by ste nebol informovaný? Po tom všetkom čo o mne viete mi veru padne zaťažko vám to uveriť.

- Nuž niečo som o tom samozrejme zachytil. A viem že sa s vás stala vdova, inak by ste sa samozrejme nemohla znovu vydať. Existuje však viacero verzií o tom ako ste sa ňou stala. Preto som chcel počuť tú vašu a to z vašich úst.

Všimol si že toto bola jedna z tém pri ktorej krásna markíza vždy očividne znervóznela.

- Porozprávam vám to...niekedy možno... ale dnes večer celkom istotne nie.. Je to veľmi dlhý príbeh. Vrátila mu jeho vlastné slová vyslovené prednedávnom ako bumerang.

Rescator teda nenaliehal. Iba jej dolial iskrivého ružového vína, keďže si s prekvapením všimol že má prázdny pohár.

- Je dobré však? Tušil som že sa tu viniču bude dariť. Pôda je tu úrodná.

Domáci najskôr nad tým nápadom ho tu zasadiť zdvíhali obočie a vyvracali oči k nebu a teraz by tou révou najradšej posadili celý ostrov. Zdá sa že ich vlastné víno im chutí až priveľmi.

A zdá sa že chutí aj vám. Zo smiechom jej znovu dolial do pohára a hneď aj sebe.

- Možno vám rozviaže jazyk.

- Skôr by som si želala aby sa rozviazal vám. Zasmiala sa aj Angelika, čudujúc sa sama sebe ako dobre sa dnes s tým pirátom zabáva. Musela si dokonca priznať že s ním sa cíti oveľa lepšie ak ona cítila na Vivonneho galére.

Rescator si nacpal dlhú orientálnu fajku tabakom a z očividným pôžitkom si s nej potiahol. Zdalo sa akoby o čomsi uvažoval.

- Spomínala ste že ste sa plavila na Vivonneho Galére. Znamená to že ste tam bola aj keď som mu zachraňoval jednu z jeho galér?

Angelika takmer nadskočila. Či sa nevraví že čarodej Stredomoria je, ak si nedáte dobrý pozor, schopný čítať vaše myšlienky? Navonok však zostala uvoľnená a chladná.

- Áno, videla som vás cez d'alekohľad. Aj vášho spoločníka Jasonna. Ten bol u nás na palube, ak si ešte spomínate.

Pirát si znovu tak trochu zádumčivo potiahol.

- A ja som vás nevidel! Do akej hmly ste sa zahalili, pani du Plessis že ste sa pre mňa stala neviditeľná?

Keby som bol vedel že ste na lodi... bol by som vás vzal so sebou hneď...

zažartoval si ...a nemusel som sa tak hnať až do Batistanu aby som vás kúpil skôr ako skončíte v háreme dákeho orientálneho chlípika.

Nemo naňho civela, lebo celkom nechápala súvislosti toho čo jej vavel.

Vysmieva sa mi alebo to myslí vážne? Hútala.

- Čudujete sa prečo? Odpovedal na nevyslovenú otázku v jej očiach.

Prekvapila ma povest' ktorá vás predchádzala. Najkrajšia kresťanská zajatkyňa akú kedy Stredomorie videlo. Vraveli. Krásna a divoká, ba dokonca až mysticky nebezpečná. Môj dobrý priateľ Mulej vavel že ste tvrdošijne odmietala stať sa renegátkou. Dokonca vás paradoxne obdivoval že ste sa ho pokúsila podrezať a že ste radšej podstúpila mučenie a bičovanie. A potom, myslel som si že tým snád' urobím radosť a trochu zadosťučinenia svojim predkom, ktorí si veľmi zakladali na svojej rytierskosti a dvorným spôsobom k ženám, keď už som ako pirát zrejme hlboko klesol v ich očiach. Mnoho s nich sa zúčastnilo križiackych výprav a príliš by sa im nepáčilo že obchodujem polmesiacom. Jedným slovom, taký vzácny kus ženy, a to ešte z vysokého rodu sa jednoducho nesmel dostať do rúk barbarov. Povedal som si že za vás zaplatím akúkoľvek cenu, ak len budete aj taká krásna ako vás opisovali.

Rescator v duchu zagratuloval sám sebe že mal už dopredu pripravené odpovede an niektoré ošemetné otázky. Tušil že keď dorazia na ostrov začne prihárať, a preto sa hneď na začiatku elegantne zbavil jej staručkého spoločníka.

Nuž zajtra vám teda privediem Savaryho. Pôjdem ráno do prístavu. Sľúbil som mu že sa s ním porozprávam o múmiu a ja vždy zvyknem dodržiavať dané slovo. Chcem mu ukázať a vysvetliť pár vecí o tom jeho múmiu. Myslím že mu tým plním časť jeho celoživotného sna.

Angelika ožila. : O tom som viac presvedčená a úprimne sa preňho teším. Avšak to by som si chcela vypočuť aj ja, tii vaše rozpravy, Veľmi ma to zaujíma.

- Och, moja krásna pani, nemyslím že by sa vám páčilo pariť sa v tomto teple s nami v laboratóriu.

Angelike bojovne zaiskrili oči a prd očami sa jej zjavil starý výjav z laboratória v Toulouse. A tá nerovná dvojica: primitívny chlípnik Germontaz a zabednenec Conan Becher.

Pichlo ju pri srdci. Zelené zreničky jej potemneli a takmer urazene zvolala:

- Hádám len nepatríte k tým zadubencom čo sa nazdávajú že veda podáva iné výsledky ak je v miestnosti prítomná žena? Ako kedysi povedal môj manžel: Veda prináša tie isté výsledky bez ohľadu na to kto sa práve nachádza v miestnosti a či je rodu ženského a či mužského nehrá pritom vôbec žiadnu úlohu.

Alebo sa nazdávate že by som nepochopila vaše rozpravy?

Tento výlev piráta očividne nielen pobavil ale svojim spôsobom aj očaril.

- Ani jedno ani druhé. Odvetil Rescator s úškrnkom.

Iba som nepočítal s tým že vyslovíte takú žiadosť. Ste skutočne prekvapujúca osôbka a myslím že ste bola hodná každého jedného piastru čo som za vás vydal. Je skutočne málo žien ktoré by ma už po chvíľke nezačali nudiť. Zabil to celé ako vždy svojim povestným cynizmom.

Angelika zdvihla obočie a opätovala mu úškrn: Mám to skutočne brať ako kompliment?

Vzápätí však mávla rukou a pokračovala:

- Vy sa ešte čudujete že ma to zaujíma? O gréckom ohni sa traduje že je ho nemožné uhasiť to vodou. Ako je teda možné že ste to bez problému uhasil?

- Nevravte že ženu ako vy zaujímajú také veci.

Keďže si sľúbila že k nemu bude ako med, čo jej na jej vlastné počudovanie vôbec nepadlo zaťažko, čo pôvabnejšie sa pousmiala:

- Vždy ma zaujímali tajomstvá prírody. Kedysi dávno som sa s manželom často rozprávala a jeho vedeckých prácach.

- Vďaka tomu som aj okamžite spoznala že to čo na lodi prevážal jeden z vašich ľudí, nebolo olovo ale kamuflované striebro. Dodala víťazoslávne metajúc smerom k nemu zelené blesky zo svojich zreničiek.

Rescator zvrátil hlavu dozadu a s celého hrdla sa rozosmial tým preňho typickým chrapľavým smiechom až sa rozkašľal.

- Teraz už chápem prečo ma môj dobrý priateľ Escrainville upozorňoval že ste nanajvýš nebezpečné stvorenie. Práve som pochopil že v tomto prípade ani trochu nepreháňal.

Keď sa pohlol aby jej znovu dolial, prikryla pohár dlaňou a zamietavo

pokrútila hlavou: myslím že je čas dať týmto krásnym hviezdám dobrú noc pane. Voľnou rukou ukázala na ligotavú oblohu.

- Hľa ako krásne vidno veľký voz.

- A tamto malý. Nevravte že sa zaujímate aj o astronómiu. Ak by ste chcela, nechám priniesť hvezdársky ďalekohľad.

Znaleckým okom ešte raz zhodnotila že nočné nebo je jasné, takmer bez obláčka.

Skutočne ste si to hviezdne nebo objednal na tento večer dokonale, ale dnes už nie. Možno inokedy. Ako sám neustále prízvukujete, máme pred sebou ešte celé leto. Ani ja sa s vami nechcem nudiť, tak si teda nechajme niečo aj na tie ostatné večery.

Keďže sa už postavil a v prítomí mu nemohla vidieť poriadne do tváre, nezaregistrovala ako piráta zasa raz pobavila tým že mu jeho vlastné slová neustále vracala ako bumerang.

Pomohol jej vsať.

- Smiem vás teda odprevadiť do vašich komnát?

mlčky prikývla. Viedol ju dlhými chodbami a ju znovu príjemne zamrazilo pri dotyku tej teplej snedej dlane v ktorej spočívala jej pekne tvarovaná drobná ženská rúčka ako biela labuť v spároch dravého vtáka. Na cestu im svietili dvaja černoškovia v širokých nohaviciach pripomínajúcich pásikavé dyne a pestrofarebnými turbanmi na hlave. Podobní boli v móde v domoch každého šľachtica. A Rescátor šiel očividne v niektorých veciach celkom s módou. Za nimi sa ako tieň, akýsi neviditeľný dozorca, plížil Abdullah, vyvracajúc oči k nebu, vzývajúc Alaha a jeho džinov za svedkov, hŕtajúc že dnes v noci bude musieť odriekať za svojho pána aspoň desať zaklínadiel. Pán sa jednoznačne celkom zbláznil. Kto to kedy videl aby odalisku kúpenú na trhu odprevádzali zo všetkými poctami ako dáku sultánku. Na každého raz príde. Jeho mocný pán je očividne posadnutý a on Abdullah mu musí pomôcť. Jednoznačne má do činenia s mocným démonom, vteleným do ženy.

Angelika vo svojich komnatách zhodila zo seba chvatne šaty ktoré jej jedno z dievčat veľmi zručne pomohlo uvoľniť a rozšnúrovať. Ledva prekročila prah padla na ňu ťažoba celodennej únavy. Iba čo si opláchla tvár vodou s keramického umývadla s nádržkou zaveseného na stene. Ona sama mala v paláci jedno z prvých v Marais, biele s modrým kvetinovým vzorom, dovezené nie celkom legálnou cestou z Holandska. Pán Colbert by jej istotne za to poriadne vyhuboval. Zasmiala sa tak trochu nervózne nad touto úvahou, lebo jej to pripomenulo že netuší čo sa deje s jej majetkami. Nadmieru čudné! Tieto umývadlá sotvaže prichádzali do módy keď opúšťala Franciu, a Rescátor ho už mal na pirátskom ostrove dokonca aj v izbe pre odalisky? Toto všetko ešte letmo zhodnotila keď jej to blyslo dnes už unavenou hlavou, keď obchodníčka v nej sa nikdy len tak ľahko nedala zaprieť, avšak o chvíľu už v pohodlnej posteli s obliečkami voňajúcimi ružami a jazmínom zaspala hlbokým spánkom.

Keď napokon skončil vo svojich komnatách aj Rescátor, tušil že je v poriadnej šlamastike. Vedel že bude musieť skoro ráno odcvárať do hlavného prístavu a vrátiť sa do paláca a sedieť pri raňajkách ako by tu bol býval celý noc. Súrne sa potrebuje porozprávať zo Savarym skôr ako sa s ním znovu stretne Angelika.

POKRAČOVANIE: Savary a Múmio, alias tajomstvo za tajomstvo. 🤖